

чемъ, немислѣте че въ 4 мѣсеца отгорѣ дѣцата ще са научатъ да пишатъ „калиграфія“ и да четатъ бърже, но ще знайтъ да напишатъ онѣзи дума, която имъ кажете, онѣзи звукове, които чуятъ отъ васъ, и, главното ще могатъ да четатъ сѣка една книга, която имъ падне въ рѣцѣ, безъ да сричатъ. Не мислете, господа учители че ний ви лѣжимъ за да ви земемъ само паричкитѣ за това „рѣководство“, не, но ний ви разказваме това, което сми видѣли съ очитѣ си и което ся испитали много души на опитъ.

Сѣки знае, какъ учатъ сега дѣцата да четатъ. Каратъ дѣтето да прочите думата *книга*, и му кезватъ че *како*, *нашъ* и *иже* ще съставятъ *кни* и че ако прибавиме къмъ това *глаголъ* и *азъ* то сичкото наедно ще излѣзе *книга*. Или му казватъ, *ке-не-и-ге-а* ще направи *книга*. Да земемъ и друга дума *жаба*, на дѣтето му казватъ, че *живете* и *азъ* ще стане *жа*, и като прибавиме *буки* и *азъ* — *жаба*; или *же-а-бе-а жаба*, какво излѣзва отъ таково четеніе? Излѣзва туй, че учительтъ трѣба да положи голѣмъ трудъ додѣ научи дѣтето да чете, а особно додѣ разбере че отъ *живети-азъ-буки-азъ* става *жаба*. — какво ще са рече да научишь едно дите да чете? първо да намѣрва буквитѣ и да имъ дава таково произнасяніе (звукове), каквото тѣ наистина иматъ : второ, да съчетяватъ звуковетѣ на извѣстни букви въ слокове и слова. Освѣнь туй, което е главното, треба да отличаваме произнасяніето на буквата (т. е. звукътъ който